

РЕШЕНИЕ

№ 459

гр. Бургас, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: **ЛАЗАР К. ВАСИЛЕВ**

при участието на секретаря **НЕДЯЛКА Й. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ЛАЗАР К. ВАСИЛЕВ** Гражданско дело №
20222120104296 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XIII от ГПК.

Образувано е по **предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „ЕОС Матрикс” ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, срещу Ю. К. К. с ЕГН *******, с настоящ адрес: гр. Б., ***, **обективно кумулативно съединени положителни установителни иски** по реда на чл. 422 от ГПК, за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца следните суми: **сумата от 3 416,11 лв. (три хиляди четиристотин и шестнадесет лева и единадесет стотинки)**, от които главница в размер на 2 498,10 лв. - претендирана главница за вноски с настъпил падеж за периода от 14.05.2020г. до 14.02.2021 г. включително , **договорна лихва- 508,60 лв. - частично претендирана лихва за вноски с настъпил падеж за периода от 14.05.2020г. до 14.02.2021 г. включително, лихва за забава - 409,41 лв.** за претендираната главница за периода от 16.07.2020г. до дата на подаване на заявление в РС Бургас по Договор за потребителски паричен кредит № ***** от 13.09.2019г., **ведно със законната лихва върху главницата,**

считано от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК в съда - 04.03.2022г, до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 1354/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас.

По твърдения в исковата молба, на 13.09.2019г. бил сключен Договор за потребителски паричен кредит № ***** между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД и Ю. К. К. с ЕГН *****, по силата на който Кредиторът е отпуснал на кредитополучателя потребителски паричен кредит в размер на 12 781,46лв. Размерът на годишния лихвен процент към датата на сключване на договора била в размер на 5,99%, а ГПР в размер на 6,66% Съгласно Договора, ответникът се задължил да погасява отпуснатия кредит на 48 месечни вноски с последна месечна вноска на 14.09.2023г.

Ищецът сочи, че след усвояване на Кредита, кредитополучателят е правил вноски за погасяване на същия, след което е преустановил плащанията.

На основание сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 21.09.2021 г. и приложенията към него между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” АД с ЕИК 175070632 и „ЕОС Матрикс” ЕООД, с ЕИК 131001375, задължението на 21.09.2021 г.. произтичащо от процесния договор за потребителски паричен кредит №***** от 13.09.2019г. било изкупуено от „ЕОС МАТРИКС” ЕООД.

Сочи се в исковата молба, че в изпълнение на императивните разпоредби на чл. 99 от Закона за задълженията и договорите, длъжникът е бил уведомен, че считано от датата на получаване на Уведомлението за цесия Кредитор спрямо него по отношение гореописаното парично вземане е „ЕОС МАТРИКС” ЕООД. На 10.11.2021 г. уведомлението за цесия е било изпратено на посочения в договора адрес, като писмото се върнало с отбелязване „непотърсено“. Съгласно приложено ИЗРИЧНО ПЪЛНОМОЩНО „И. и Д.- Адвокатско дружество“ е упълномощено от „УНИКРЕДИТ КЪНСЮМЪР ФАЙНЕНСИНГ” АД, да извършва уведомяване на длъжниците от името му и за негова сметка. Писмото се връща в цялост, като на известието за доставка е отбелязано „непотърсено“.

Въпреки горното ищецът моли да се приеме, че ответникът е уведомен за цесията с връчване на препис от исковата молба, към който има приложено уведомление за цесия.

За събиране на вземанията си ищцовото дружество сезирало РС Бургас, като подало заявление по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответника. Образувано било частно гражданско дело ч.гр.д. №1345/22г. по описа на РС Бургас и издадена Заповед за парично изпълнение. В указания срок ответникът е подал възражение, за което ищецът бил уведомен със съобщение, надлежно връчено ни на 06.06.2022г. Във възражението било посочено, че длъжникът не дължи посочените в заповедта суми.

Така развитото се производство по заповедното дело породило правен интерес за дружеството ищец да предяви настоящата искова претенция. Предвид това „ЕОС Матрикс“ ЕООД моли за уважаване на иска и за присъждане на сторените разноси в заповедното и исковото производства.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба. В същия е изложил, че оспорва по основание клаузата в договора, с която е договорена лихвата за обезщетение, аргументираща 409,41 лв., тъй като последната е нищожна на две основания: 1/ поради противоречаща на морала и добрите нрави, 2/ както и следва да се счита като неравностойна клауза в договора според ЗЗП, което отново води до нейната нищожност. Ответникът твърди, че така договорената клауза за лихва е неправопавна, тъй като не е предвидена лихва, в случай, че кредиторът забави превеждането на главницата по сметка на кредитополучателя.

Ответникът счита, че договорът за кредит е недействителен, тъй като не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, а именно договорът за кредит и общите условия към него са изписани на шрифт, който е по-малък от 12. Също така намира, че договорът за кредит е недействителен на осн. чл. 22, вр, чл. 10, ал. 1 от ЗПК, тъй като всички негови елементи са изготвени на шрифт, който е по-малък от 12.

С оглед изложеното моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Също така сочи, че е в тежко финансово съС.ие, като моли на основание чл. 241 ал. 1 от ГПК, да бъде разсрочено изпълнението на съдебното решение със съответния брой месечни вноски в размер на не повече от 50 лева всяка.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът предявява насрещен иск, с който желае на основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, във връзка с чл. 22 и чл. 23 от ЗПК, ищецът да бъде осъден да му заплати получените без основание лихви, начислени към първите платени от него 7 вноски от главницата в общ размер на 429,89 лева /четиристотин двадесет и девет лева и осемдесет и девет стотинки/, обективирани в погасителния план, неразделна част от договора за потребителски кредит, която сума е и цената на насрещния иск.

Ищцовото дружество е изразило становище по така предявения насрещен иск, в което сочи, че намира същия за недопустим, доколкото плащанията от ответника по първите 7 вноски от кредита са направени към дружеството цедент, а не към цесионера. Предвид това сочи, че претенцията на кредитополучателя следва да е насочена към получилоото сумите лице, а не към „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

В открито съдебно заседание ищецът не се представлява. С писмена молба от процесуалния му представител адвокат Капитанова поддържа иска, оспорва насрещния такъв като недопустим и моли претенцията му да бъде уважена. Претендира и присъждане на сторените в заповедното и исковото производство разноси.

В открито съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си

представител адвокат А. излага, че не оспорва факта, че договор между страните е сключен, както и че по него са направени плащания по първите седем погасителни вноски. Излага още, че няма спор по размера на исковата претенция, а само относно основателността на същата. Предвид това моли да исковата молба на ищеца да бъде отхвърлена, както и да бъде уважен насрещният му иск.

След като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От съдържанието на представения договор за потребителски паричен кредит № ***** от 13.09.2019 г. (л. 8) се изяснява, че същият е сключен между „Уникредит Консьюър Файненсиг“ ЕАД и ответника Ю. К. К.. Съгласно договора чистата стойност на кредита възлиза на 12 000 лв., а общото задължение на ответника е в размер на 14 432,35 лв., включваща предоставената му главница, такса за разглеждане на кредита от 120 лв., застрахователна премия и възнаградителна лихва, при уговорен годишен лихвен процент (ГЛП) от 5,99 % и годишен процент на разходите (ГПР) от 6,66 %, платимо на 48 равни месечни вноски, всяка от които в размер на 300,67 лв. с падежна дата 14 число на съответния месец и падеж на първата погасителна вноска на 14.10.2019 г.

Договорът е сключен при Общи условия, които са приобщени към доказателствения материал и са подписани от потребителя на всяка страница (л. 9 и сл.). Съобразно посочените в договора параметри, включени в методиката по чл. 6, ал. 1 от ОУ за определяне на лихвата, ГЛП е формиран като сбор от тримесечния ЮРОБОР (0,08 % към датата на сключване на договора) и фиксирана надбавка от 5,90 %.

Съгласно чл. 3, ал. 2 от ОУ посоченият в договора размер на месечна погасителна вноска включва предвидената в договора съответна част от главницата, лихвата върху нея към момента на предоставяне на кредита, комисионната/таксата и съответна част от застрахователната премия, в случай че има сключен договор за застраховка.

Според чл. 12, ал. 1 от ОУ при забава в плащанията на дължимите от потребителя суми същият дължи обезщетение в размер на годишната законна лихва, разделена на 360 дни, за всеки ден забава, изчислена върху просрочената главница, като начисляването на това обезщетение не изключва

заплащането на договорената лихва, която се дължи и начислява ежедневно върху просрочената главница за всеки ден забава.

В чл. 12, ал. 2 от ОУ са предвидени предпоставките, при които кредиторът има право да обяви кредита за предсрочно изискуем, сред които и допуснато просрочие на две последователни месечни погасителни вноски, които не бъдат погасени в двуседмичен срок от падежа (чл. 12, ал. 2, б. „а“). Клаузата на чл. 12, ал. 6 от ОУ предвижда възможност за кредитора да прехвърли правата си по договора на трети лица.

От приложения погасителен план (л. 15) се изяснява, че уговорените 48 месечни погасителни вноски са анюитетни и включват част от главницата и възнаградителна лихва. Установява се още, че крайният срок за погасяване на кредита е 14.09.2023 г., когато е падежът на последната погасителна вноска.

От съдържанието на представения индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания от 21.09.2021г. се установява, че цедентът - „УниКредит Консюмър Файненсинг“ ЕАД, е прехвърлил възмездно в полза на цесионера - „ЕОС Матрикс“ ЕООД портфейл от свои просрочени и изискуеми вземания, произхождащи от договори за потребителски кредити, сключени с физически лица, които не се погасяват редовно и са необслужвани от длъжниците. Именно с този договор за цесия е прехвърлено и процесното вземане към ответника.

По делото е представена справка за направени плащания по кредит към дата 03.10.2023г. от която се установява, че Ю. К. К. е заплатил задълженията си по първите седем вноски от кредита, съобразно сумите и падежите, посочени в погасителния план. Така са погасени чрез плащане сумите по вноски от 14.10.2019г. до 14.04.2020г.

От приетото и неоспорено от страните заключение по допуснатата съдебно-техническа експертиза (л. 126 и сл.) се установява, че процесният договор за кредит с със шрифт, по-малък от 12. Изслушан в съдебно заседание, вещото лице сочи, че никъде в договора и приложенията към него не е установил шрифт, който да е равен на 12 или по-голям. Установено е, че действителният размер на шрифта на договора е 9.15 пункта.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Обективно кумулативно съединените положителни установителни

искове, с които съдът е сезиран, са **допустими**, доколкото са налице общите предпоставки за съществуването и надлежно упражняване на правото на иск, както и специалните такива, свързани с реда за търсената защита по чл. 422, ал. 1 ГПК (съгласно т. 10а от Тълкувателно решение по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС), установени от приобщеното заповедно дело.

Предмет на исковете е установяване със сила на присъдено нещо съществуването на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което **основателността** им е обусловена от следните кумулативни материалноправни предпоставки, а именно: 1.) наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение по процесния договор за потребителски кредит, 2.) точното изпълнение на поетите от кредитора задължения по договора чрез предоставяне на уговорената сума, 3.) настъпила изискуемост на задълженията в претендирания размер, 4.) неизпълнение на същите от страна на ответника, както и 5.) наличието на валидно сключен договор за цесия, по силата на който ищецът е придобил вземанията по потребителския договор, и уведомяването на ответника за това.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса, обективирани в разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на положителните факти, пораждащи съдебно предявените вземания. По отношение на неизпълнението, което като отрицателен факт от действителността, е достатъчно твърдението на ищеца, като ответната страна носи доказателствената тежест да установи положителния факт, който го изключва, а именно точно изпълнение.

От приобщените писмени доказателствени средства и доколкото между страните липсва спор, се установява, че на 13.09.2019г г. между „Уникредит Консьюмър Файненсиг“ ЕАД и ответника Ю. К. К. е сключен процесният договор при ОУ. Последният има характеристиките на договор за потребителски кредит, поради което възникналото облигационно правоотношение се регулира от нормите на Закона за потребителския кредит (ЗПК), обн., ДВ, бр. 18 от 5.03.2010 г., в редакцията му, изм. и доп. ДВ. бр. 17 от 26 Февруари 2019г., действаща към момента на сключване на сделката. Същите са императивни и за спазването им съдът следи служебно (арг. от чл. 21, ал. 1 ЗПК, чл. 5 и чл. 7, ал. 3 ГПК и т. 1 от Тълкувателно решение по тълк.

дело № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС). По делото не са спорни и обстоятелствата свързани с действителното усвояване на кредитите, както и размерът на главницата, лихвите и таксите, които кредитополучателят е дължал.

От установеното съдържание на договора става ясно, че уговорените между страните клаузи са обективирани на хартиен носител и са формулирани по ясен и разбираем начин. В договора се съдържа необходимата за потребителя информация относно общия размер на кредита и условията за усвояването му, лихвения процент и методиката за неговото формиране, годишния процент на разходите и общо дължимата сума, подлежаща на връщане, както и условията за нейното издължаване, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски.

Както беше посочено по-горе, тъй като заемотателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ответникът пък е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор, съгласно чл. 9, ал. 4 ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, кредитирано от съда в цялост и необжалвано от страните, се доказва, че **договорът за кредит е сключен при шрифт на същия от 9.15 пункта, като никъде в текста на същия и приложенията към него не се установява шрифт равен или по-**

голям от 12.

При така установеното от вещото лице съдът намира, че в настоящия случай не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Разпоредбата предвижда, че Договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, **като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12**, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

За пълнота на изложението следва да се добави, че макар Директива 2008/48/ЕО да не съдържа въведеното със ЗПК изискване всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, **то съобразявайки разпоредбата на член 10, параграф 1 от директивата**, която изисква договорите за потребителски кредит да се изготвят на хартиен или друг траен носител, а съгласно втората алинея на същата разпоредба посоченото изискване не засяга националните правила, отнасящи се до действителността на сключването на договорите за кредит, следва да се приеме, че извън въведеното с директивата изискване за форма „на хартиен или друг траен носител“, държавите - членки не са ограничени да поставят допълнителни условия за действителност на договора. Правилото на член 10, ал.1 от ЗПК, в сила от 23.07.2014г. и действащо към момента на сключване на процесния договор за кредит, предвижда изискване за размер на шрифта, което директивата допуска и което е задължавало за страните при сключване на договора в съответствие с него.

Освен това, с Определение на Съда на Европейските общности /шести състав/ от 14.04.2021г. по дело C-535/2020г. е дадено тълкувание по следните въпроси: 1. Следва ли чл.22, пар.1 от Директива № 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета да се тълкува в смисъл, че не допуска национална мярка, с която се цели транспонирането на тази директива във вътрешното право, да налага на кредитните институции непредвидени в директивата задължения, отнасящи се до представянето на всички елементи на договора за кредит в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12? 2. Следва ли член 10, пар.2 и съображение 31 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на

Съвета от 23.04. 2008г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО да се тълкуват в смисъл, че елементите на договора за кредит– неговите условия, идентификационните данни на кредитополучателя /чл.10, пар.2, б.”б” от директивата/ и условията на застраховката/ чл.10,пар.2,б.”о” от директивата/, трябва да са представени в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, за да отговарят на изискването, предвидено в тези разпоредби, за посочването им по ясен начин?

С определението е дадено следното тълкуване: Член 10,параграф 2 и член 22, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета трябва да се тълкуват в смисъл, **че допускат национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12.** Следователно, не може и не следва да не се съобрази изискването на чл.10, ал.1 ЗПК вр. чл. 22 от ЗПК при преценка действителността на процесния договор за кредит. **В този смисъл е Решение № 50162/10.01.2023г. на второ търговско отделение на ВКС по т.д. 550/2022г.**

Нещо повече, разпоредбата е в сила от 2014г., а договорът за кредит е сключен през 2019г., поради което следва да се приеме, че дружеството кредитодател е имало на разположение достатъчно време, за да съобрази договорите си и да ги приведе в съответствие с императивните изисквания на закона. Въпреки това, то не е сторило това, поради което и следва да понесе последствията от това си поведение.

Предвид горното следва да се приеме, че възражението на ответника за недействителност на договора за кредит на основание чл. 10, ал. 1 от ЗПК е основателно и като такова следва да бъде уважено.

Съгласно чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. Съобразно това и доколкото между страните не са налице спорове относно размерите на дължимите по договора за кредит вноски (главница и лихва), то следва предявеният иск от ищцовото дружество да се уважи до размера на главницата за падежиралите вноски от 14.05.2020г.

до 14.02.2021 г., а именно сумата от 2 498,10 лв. Следва да се обърне внимание, че така предявената претенция е за пълния размер на главницата за всяка от падежиралите погасителни вноски. В тази връзка възражението на ответната страна, че не е ясно каква е пълната стойност на претенцията не е основателно, доколкото към дата на предявяване на иска голяма част от вноски не са били падежирали, предвид крайния срок на договора – 14.09.2023г. Останалите искиви претенции са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

По искането за разсрочване на изпълнението по реда на чл. 241 от ГПК:

От събраните по делото доказателства се установи, че ответникът не получава никакви доходи, не е в граждански брак, не живее на семейни начала с никого, не притежава имоти, не получава доходи и дивиденди от дружеството, на което е управител. Същият е декларирал, че получава стоки от първа необходимост като храна, дрехи и лекарства от родителите си и от сина си. Именно предвид това същият е освободен от заплащането на такси и разноски в процеса. Горните обстоятелства дават основание на съда и да приеме, че са налице предпоставките, посочени в чл. 241, ал. 1 от ГПК и изпълнението на решението, съблюдавайки и интереса на кредитора, следва да бъде разсрочено на равни месечни вноски от по 100 лв., считано от датата на влизане на решението в сила.

По насрещния иск с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД:

За успешното провеждане на иска по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже, че е платил посочените от него вноски и ответникът е получил същите, без изобщо да е имал основание за това – при начална липса на основание. Съобразно разрешението дадено с Постановление № 1 от 28.V.1979 г. по гр. д. № 1/79 г., Пленум на ВС, начална липса на основание е налице, когато е дадено нещо въз основа на договор, признат за нищожен.

От представените по делото доказателства се установи, че ответникът Ю. К. К. е извършил плащания по първите седем погасителни вноски по погасителния план към договора за кредит. Видно от справката, представена от „Уникредит Кънсюзър Файненсинг” ЕАД, същият е заплатил следните суми: на 14.10.2019г. – 300,67 лв., на 14.11.2019г. – 300,67 лв., на 16.12.2019г. – 300,67 лв., на 14.01.2020г. – 10,67 лв., на 15.01.2020г. – 290,11 лв., на

17.02.2020г. – 300,99 лв., на 16.03.2020г. – 300,67 лв. и на 15.04.2020 – 300,71 лв. Общата стойност на така направените вноски е в размер на 2 105,16 лв.

Видно от представения по делото погасителен план, дължимата главница за горепосочените първи 7 погасителни вноски е в размер на 1 674,80 лв., а разликата между заплатени вноски и дължимата лихва възлиза на сумата от 430,36 лв. Ответникът обаче претендира сума в размер на 429,89 лв., която представлява сборът на дължимите лихви, посочени в погасителния план към договора за кредит. Разликата между претендираната сума и действително заплатената такава се дължи на забава при погасяване на дължимите и заплатени вноски с по няколко дни.

Предвид горното съдът намира, че по делото се установи, че ищецът по насрещния иск действително е заплатил първите седем погасителни вноски по договора за кредит, като с тях е платил и предвидената по същия лихва.

Както вече беше подробно посочено по-горе, съдът прие, че процесният договор за кредит е недействителен на основание чл. 22 вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК, поради което и на основание чл. 23 от ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи.

В този смисъл съдът намира, че потребителят дължи и следва да върне само дължимата главница по заплатените от него първи седем погасителни вноски, а заплатените лихви са недължимо платени и подлежат на връщане.

Въпреки горното и макар съдът да намира, че действително ищецът по насрещния иск има право да иска недължимо платените от него суми, представляващи договорна лихва в посочения размер, то следва да се държи сметка на кого ищецът действително е платил тези суми. Както вече беше посочено, от справката, представена от „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД, се установи, че същият е заплатил следните суми: на 14.10.2019г. – 300,67 лв., на 14.11.2019г. – 300,67 лв., на 16.12.2019г. – 300,67 лв., на 14.01.2020г. – 10,67 лв., на 15.01.2020г. – 290,11 лв., на 17.02.2020г. – 300,99 лв., на 16.03.2020г. – 300,67 лв. и на 15.04.2020 – 300,71 лв.

Тези суми са били заплатени към първоначалния кредитор по договора „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД и преди сключване на договора за цесия, който е подписан на 21.09.2021г. Следва да се държи сметка и че процесното вземане е прехвърлено на цесионера от цедента, като е съобразен фактът на заплащане на първите погасителни вноски, а това обстоятелства е

видно от представените приложения към договора за цесия.

Предвид изложеното съдът намира за основателно възражението на процесуалния представител на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, че не следва дружеството да отговаря по така предявения насрещен иск, доколкото за него липсва надлежна пасивна материалноправна легитимация. Въпреки това доколкото насрещният иск по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД е осъдителен, то не може да се приеме, че същият е недопустим, а следва да се възприеме като неоснователен. Противното разбиране и уважаване на иска срещу настоящия ответник би довело до разместване на блага между страните по делото, без за това да е налице правно основание.

И отново за пълнота на изложението следва да се обърне внимание, че макар искът да е неоснователен срещу цесионера „ЕОС Матрикс“ ЕООД, доколкото същият не е получил недължимо платените от кредитополучателя лихви, не се препятства възможността на ищеца да предяви претенция си срещу дружеството, което действително е получило процесните суми.

Съобразно всичко изложено по-горе, съдът намира, че така предявената насрещна искова претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските:

При този изход от спора по делото всяка от страните има право на присъждане на сторените от нея разноски.

С писмено становище от 19.10.2023г. от процесуалния представител на ищеца е направено искане за присъждане на сторените от дружеството разноски както следва – 68,32 лв. за държавна такса в заповедното производство, 180 лв. за адвокатско възнаграждение в заповедното производство и сумата от 131,60 лв. за държавна такса в исковия процес. Предвид факта, че съдът уважи единствено иска за присъждане на главницата, разноските които се следват на ищеца трябва да се съобразят с отхвърлената част на претенциите. Иначе казано, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски както следва – **49,96 лв. за държавна такса за заповедното производство, 131,62 лв. за адвокатско възнаграждение за заповедното производство, както и сумата от 96,23 лв. за държавна такса в исковия процес.** Ищцовото дружество, чрез процесуалния си представител не е претендирало адвокатско възнаграждение за исковото производство.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да

заплати в полза на съдебната власт по сметка на РС Бургас сумата от **107,49 лв.**, представляваща съобразена с изхода от спора част от заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по изготвената СТЕ.

Ответникът от своя страна не претендира разноски. Същият е освободен от заплащане на такси и разноски с Определение от 27.07.2023г., поради което при отхвърляне на исковата му претенция, разноските за държавна такса по насрещния иск следва да останат за сметка на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителни иски, **че ответникът Ю. К. К. с ЕГН *******, с настоящ адрес: гр. Б., *******, **ДЪЛЖИ** на ищеца „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, **2 498,10 лв.** (две хиляда четиристотин деветдесет и осем лева и десет стотинки), представляваща претендирана главница за вноски по договор за кредит № *******/13.09.2019г.** с настъпил падеж за периода от **14.05.2020г.** до **14.02.2021 г.** включително , ведно със законната лихва, считано от датата на заявлението в съда – 04.03.2022г., до окончателното изплащане на задължението, **КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ** за приемане на установено, че ответникът дължи на ищеца и сумите за **договорна лихва в размер на 508,60 лв.** - частично претендирана лихва за вноски с настъпил падеж за периода от 14.05.2020г. до 14.02.2021 г. включително, както и **за лихва за забава в размер на 409,41 лв.** за претендираната главница за периода от 16.07.2020г. до дата на подаване на заявление в РС Бургас , за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 1354/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас

РАЗСРОЧВА, на основание чл. 241, ал. 1 ГПК, изпълнението на дължимата съгласно настоящото решение сума за главница, като **ПОСТАНОВЯВА Ю. К. К. с ЕГН *******, с настоящ адрес: гр. Б., *******, да заплаща на „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6 , **сума от 100 лв. месечно, платима до 28 число на месеца, считано от датата на**

влизана в сила на настоящото решение, до пълното изплащане на дълга.

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Ю. К. К. с ЕГН *******, с настоящ адрес: гр. Б., *** срещу „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, иск за осъждане на ответното дружество да му заплати получените без основание лихви, начислени към първите платени от него седем вноски от главницата в общ размер на **429,89 лева, на основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД.**

ОСЪЖДА Ю. К. К. с ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б., *** , да заплати на „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, **сумата от 49,96 лв., представляваща държавна такса за заповедното производство, и сумата от 131,62 лв. за адвокатско възнаграждение за заповедното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.**

ОСЪЖДА Ю. К. К. с ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. Б., *** , да заплати на „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, **сумата от 96,23 лв., представляваща платена от ищеца държавна такса в исковото производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.**

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД с ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Рачо Петков Казанджията“ № 4-6, да заплати в полза на съдебната власт по сметка на Районен съд Бургас, **сумата от 107,49 лв., на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____